

se prokázati, že šlo o pouhé nadlepení místa již systemisovaného, a že proto usnesení to nevyžadovalo schválení nadřízeného úřadu.

Jak dolíčeno, nepodařilo se stížnosti vyvrátiti správnost názoru žal. úřadu, že nelze schváliti »jmenování« st-le do 2. platové stupnice, ježto u městské obce K. není místo to systemisováno, a ob stojí proto nař. rozhodnutí po právu, i kdyby snad druhý z důvodů, pro který žal. úřad schválení odepřel, byl nesprávný. Nebylo proto třeba, aby se nss obíral oněmi vývody stížnosti, jež se snaží dovoditi, že propůjčením místa v 2. plat. stupnici nebyla by porušena parita s rovnocenným úředníkem státním. — — —

Č. 11.725.

Zaměstnanci veřejní: * Bývalý uherský berní úředník, do služeb státu Československého nepřevzatý a pensionovaný podle § 6 zák. č. 269/1920 Sb. již za účinnosti nař. č. 88/1918 Sb., nemá nároku na to, aby jeho pensijní základna ve smyslu zák. č. 70/1930 Sb. a vl. nař. č. 96/1930 Sb. byla upravena podle postupové skupiny C rakouské služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z., třebas měl úplné středoškolské vzdělání.

(Nález ze dne 8. února 1935 č. 6960/33.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 11.254/34.

Věc: Samuel G. v P. proti ministerstvu financí o výslužné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výnosem z 15. listopadu 1923 nevyhovělo min. fin. žádosti st-le, narozeného v roce 1862, hlavního berního kontrolora, o definitivní převzetí do služeb státu čsl., načež byl st-l dekretem gřř v Bratislavě z 26. listopadu 1923 ve smyslu § 6 zák. č. 269/1920 Sb. dnem 30. listopadu 1923 dán na trvalý odpočinek. Vzhledem k započitatelné služební době 34 r., 13 dní a ke st-lovu poslednímu služnému VIII. hodn. tř. 1. plat. stupně stanoveno odpočivné částkou 3.872 Kč ročně s příslušnou bytnou pensí a válečnou podporou.

K přihlášce st-le vyměřilo mu gřř výnosem z 23. října 1930 na základě zák. č. 70/1930 Sb. vzhledem na pensijní základnu podle služného 6. plat. stupnice 23.400 Kč, určenou podle §§ 1, 2 a 50 vl. nař. č. 96/1930 Sb., od 1. ledna 1930 výslužné 22.932 Kč, t. j. 98% nové pensijní základny.

V odvolání dovozoval st-l, že pro určení pensijní základny byl st-l neprávem zařazen do skupiny D místo do skupiny C časového postupu, neboť uher. zák. předpisovaly pro berní úředníky absolvování střední školy, a vytýkal jako vadu, že výnos neuvádí základů, podle nichž bylo výslužné vyměřeno.

Min fin. nař. výnosem odvolání nevyhovělo z těchto důvodů: St-l jako nepřevzatý býv. uher. úředník berní byl pensionován podle § 6 zák. č. 269/1920 Sb. a jeho odpočivné požitky v době jeho pensiono-

vání (1. prosince 1923) byly vyměřeny podle zák. uher., platných v den 28. října 1918. V uher. systému nebylo žádných skupin časového postupu. Nepatřil tudíž st-l v den skončení činné služby (podle uher. předpisů) do žádné skupiny časového postupu. Platí zde tudíž druhá věta odst. 1 § 1 vl. nař. č. 96/1930 Sb., podle které je rozhodnou služební třída, odpovídající skupině časového postupu, k níž by byl úředník příslušel v den 28. října 1918 podle služební kategorie (služeb. odvětví), v níž byl v den skončení činné služby. St-l by byl v den 28. října 1918 podle služební kategorie, ve které byl v den skončení činné služby (ve smyslu rakouského systému), a vzhledem k tomu, že je nesporné, že jde o služební kategorii berního úředníka, příslušel podle nař. č. 34/1914 ř. z. ke skupině D časového postupu. Nerozhodno při tom je, že berní úředníci byli později, a to s účinností od 1. ledna 1919, přeřaděni ze skupiny D do skupiny C (zák. č. 88/1918 Sb.). Jest tedy u st-le vzhledem k ustanovení věty 2 odst. 1 nař. č. 96/1930 Sb. rozhodnou služební třída III., odpovídající shora uvedené skupině časového postupu. Dobou rozhodnou pro určení nové pensijní základny je podle ustanovení § 2 odst. 2 vl. nař. č. 96/1930 Sb. v souvislosti s § 50 tohoto nař. doba od 28. února 1891 do 30. listopadu 1923, celkem 32 r., 9 měs., 3 dni, t. j. doba ve služebním poměru, ve kterém se určuje pensijní základna, t. j. v poměru berního úředníka skutečně ztrávená a pro postup do vyšších požitků započitatelná, poněvadž doba potřebná podle zák. č. 541/1919 Sb. k dosažení požitků VIII. hod. tř. 2. stupně ve skupině D, ke které by st-l byl příslušel v den 28. října 1918 (23 roků), a v posledním dosaženém stupni ztrávená (6 r., 5 měs.) je kratší (odst. 2 § 2 cit. nař.). Byl tudíž brán podle cit. ustanovení zřetel na delší započitatelnou dobu, než odpovídá době časového postupu. S ohledem ke zjištěné době 32 r., 9 m., 3 dni byla proto pensijní základna určena podle služného 23.400 Kč, kterého by st-l podle § 11 plat. zák. dosáhl nejprve podle 7. plat. stupnice a podle výsledku v této platové stupnici v 6. plat. stupnici (§ 2 odst. 1, 6 a 7 cit. nař.) při rozhodné době shora uvedené, t. j. podle české doby 3 r. (§ 2 odst. 6), a podle 29 r., 9 m., 3 d., vybývajících pro zvýšení služného. Z takto určené pensijní základny bylo pak správně vyměřeno výslužné ročně 22.932 Kč, t. j. 98% nově určené pensijní základny.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, nss uvážil:

St-l byl státním úředníkem uherským a byl po 28. říjnu 1918 ponechán jakožto berní kontrolor dále ve službě až do dne 30. listopadu 1923, kdy byl dán do výslužby podle ustanovení § 6 zák. č. 269/1920 Sb., ježto žádosti jeho o definitivní převzetí do služeb státu čsl. nebylo vyhověno. St-l tvrdí ve stížnosti, že v den svého pensionování náležel v důsledku ustanovení § 2 nař. č. 88/1918 Sb. ke skupině C časového postupu ve smyslu předpisu § 52 služ. pragm. státních úředníků, a že jest proto pro určení jeho pensijní základny podle ustanovení věty 1 odst. 1 § 1 vl. nař. z 26. června 1930 č. 96 Sb. rozhodnou služební třída II., která podle předpisů zák. č. 103/1926 Sb. odpovídá skupině časového postupu C, k níž st-l příslušel v den skončení činné služby. Tomuto stanovisku stížnosti nemohl nss přisvědčiti.

Podle ustanovení § 2 nař. z 22. prosince 1918 č. 88 Sb. přeřazují se úředníci odvětví v § 1 jmenovaných (t. j. služby berní, pokladniční, lo-

terní a kolkovní) ze skupiny D do skupiny C státních úředníků ve smyslu služební pragmatiky státních úředníků č. 15/1914 ř. z. Předpis tento se tedy týkal úředníků, podrobených ustanovením § 52 služební pragmatiky státních úředníků o zařazení do skupin časového postupu. K takovým úředníkům však st-l nenáležel, neboť jeho služební poměr jakožto býv. uher. zaměstnance, ponechaného po převratu na základě ustanovení § 2 zák. z 10. prosince 1918 č. 64 Sb. ve službě, nebyl vůbec služebním poměrem pragmatikálním, nýbrž byl pouhým poměrem faktickým, který kdykoli mohl býti ukončen (srov. Boh. A 4409/25).

Ježto se pak st-l ani později nestal pragmatikálním státním zaměstnancem čsl., neboť jeho žádost o převzetí do služeb státu čsl. byla zamítnuta, nenáležel v den skončení své činné služby k žádné ze skupin časového postupu ve smyslu ustanovení § 52 služ. prag., na které navazují převodová ustanovení plat. zák. (arg. § 168 odst. 1 plat. zák. č. 103/1926 Sb., kde § 52 služ. prag. je výslovně citován). Na tom nic nemění ustanovení § 2 zák. z 15. dubna 1920 č. 269 Sb., neboť podle tohoto ustanovení byli předpisům služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z. podrobeni jen ti úředníci a zřízení při úřadech na Slov. a Podk. Rusi, kteří byli ustanoveni podle dalších předpisů tohoto zák., tudíž nikoli i ti, kdož nebyvše podle tohoto zák. ustanoveni, byli dáni do výslužby podle § 6 cit. zák. nebo byli ze služby propuštěni.

Nepříslušel-li st-l v den skončení činné služby k žádné skupině časového postupu, pak nejsou u něho splněny skutkové předpoklady pro použití ustanovení věty první odst. 1 § 1 vl. nař. č. 96/1930 Sb. Jest tudíž zkoumati, zdali se na případ st-lův hodí ustanovení druhé věty odst. 1 § 1 téhož vl. nař., které na st-le aplikoval žal. úřad, a proti jehož použití se st-l brání. Předpis tento zní: Nepříslušel-li úředník v této době (t. j. v den skončení činné služby) k určité skupině časového postupu, jest rozhodnou služební třída, odpovídající skupině časového postupu, k níž by byl úředník v den 28. října 1918 příslušel podle služební kategorie (služeb. odvětví), v níž byl v den skončení činné služby.

Jak nahoře bylo již vyloženo, nenáležel st-l při skončení své činné služby dne 30. listopadu 1923 k určité skupině časového postupu; kdyby byl dne 28. října 1918 podléhal předpisům služební pragmatiky státních úředníků z r. 1914, byl by jako úředník berní služby příslušel podle ustanovení § 1 bodu V min. nař. z 1. února 1914 č. 34 ř. z. do skupiny D časového postupu, neboť nař. č. 88/1918 Sb. o přeřazení úředníků berní služby do skupiny C nabylo účinnosti teprve dnem 1. ledna 1919 (arg. § 3 tohoto nař.). Ježto tedy jest u st-le možno zjistiti služební třídu pro určení pensijní základny podle odst. 1 věty 2 § 1 vl. nař. č. 96/1930 Sb., není třeba sáhnouti k určení služební třídy podle pomůcek, stanovených v odst. 2 téhož paragrafu, kterého jest podle výslovné dispozice v tomto předpisu obsažené použití jen tehdy, nelze-li služební třídu zjistiti podle ustanovení odst. 1.

Z těchto úvah plyne, že žal. úřad nezkrátil st-le v jeho právech, považoval-li pro určení pensijní základny st-lovy za rozhodnou služební třídu III., jako odpovídající skupině časového postupu D.

St-l vznáší námitku také proti tomu, že při určení nové pensijní základny byla vzata v počet služební doba v rozsahu pouze 32 r., 9 m.,

3 dní, ačkoli st-li byla v pensijním dekretu gř z 26. listopadu 1923 pravoplatně uznána celková započitatelná služební doba 34 r., 14 dní.

Leč při této námitce st-l přehlíží, že podle předpisu § 2 v souvislosti s Šem 50 vl. nař. č. 96/1930 Sb. není dobou rozhodnou při určení pensijní základny prostě doba, která byla státnímu zaměstnanci do výslužby platně započítána, nýbrž že k účelům určení nové pensijní základny dlužno zjistiti dobu rozhodnou samostatně způsobem předepsaným v cit. ustanoveních vl. nař., stejně jako tomu bylo podle převodních předpisů plat. zák. č. 103/1926 Sb. (§§ 168 a násl. tohoto zák.), na něž poukazuje také předpis § 5 zák. č. 70/1930 Sb., jehož provedením je cit. vl. nař. č. 96/1930 Sb.

Že by pak při zjištění rozhodné doby podle pokynů daných v oněch cit. předpisech byl žal. úřad v daném případě postupoval nesprávně, stížnost nevytýká.

Č. 11.726.

O b e c n í d á v k y: I. Zákonem z 24. října 1899 č. 97 z. z. čes. nebyla obmezena vodní dávka na skutečné odbírání vody v jednotlivých domech a jiných nemovitostech; dávka mohla býti vybírána i za pouhou možnost odebírati vodu z obecního vodovodu. — II. Na všeobecné vodné a na poplatek za používání obecních stok se nevztahuje osvobození normované Šem 51 zák. č. 44/1927 Sb.

(Nález ze dne 8. února 1935 č. 18.293/34.)

P r e j u d i k a t u r a: ad II: Boh. A 10.454/33, 10.133/32, 9353/31, 9317/31, 4669/25 a j.

V ě c: Firma »Akciová společnost, dříve Škodovy závody v Plzni« (adv. Dr. Jos. Pilař z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o obecní dávky na rok 1929 a 1930.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Platebními listy z 25. dubna 1930 a z 15. června 1931 předepsal magistrát hlavního města Prahy na základě pravidel o vybírání obecní dávky z nájemného, všeobecného vodného a poplatku za používání obecních stok, schválených pro dobu od 1. ledna 1929 do 31. prosince 1932 usnesením vlády republiky Čsl. z 28. prosince 1928, firmě Akciová společnost, dříve Škodovy závody v Plzni z jejího domu čp.... v Praze dávku z nájem. za r. 1929 a 1930 v částkách po 300.000 Kč.

Obsahem zcela shodná odvolání, namítající nezákonnost předpisu dávky sazbou, vypadající na všeobecné vodné a poplatek za používání stok, zamítl Sbor hlavního města Prahy pro vyřizování stížností rozhodnutími ze 4. března 1931 a 14. ledna 1932 podstatně z těchto důvodů: Jedině platnou normou pro posuzování, zda určitá budova podléhá obecní dávce z nájemného, všeobecnému vodnému a poplatku kanalizačnímu, jsou výběrčí pravidla, schválená usnesením vlády z 28. prosince 1928. Tato v Šu 3 odst. 3 ustanovují, že novostavby po 27. lednu 1917 povolené jsou zcela osvobozeny pouze od dávky z nájemného, podléhají však výslovně všeobecnému vodnému a poplatku kanalizačnímu. Podle § 51 zák. č. 44/1927 Sb. osvobození od státní daně činžovní zahrnuje totiž v sobě sice i osvobození od obecních dávek, vybíraných na podkladě nájemného, ale s výjimkou těch, které mají po-